

Alina Kowalczykova

"Balladyna, czyli zabawa w Szekspira", Wiktor Weintraub, "Pamiętnik Literacki", R. 61 (1970), z. 4 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 14/40, 158

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(II) OPACKI Ireneusz: Słowackiego "Trównania z jedną niewiadomą". "Pamiętnik Literacki" R. LXI: 1970 z.4 s. 5-44.

Studium poświęcone analizie młodzieńczych sonetów Słowackiego. Autor podważa tezę o zależności sonetu "Już północ..." od "Ciszy morskiej" Mickiewicza. Tezę o samodzielności młodzieńczych liryków Słowackiego wspiera podkreśleniem oświeceniowego stylu myślenia poety, wskazuje na widome w tych utworach przekonanie o istniejącym łańdźle świata, o jedności praw dla natury i człowieka. Właśnie zachwianie tego łańdźla, zaakcentowanie wyjątkowości podmiotu będzie w następnych utworach Słowackiego pierwszą oznaką romantycznego przeżywania świata.

A.K.

BP/40

(II) WEINTRAUB Wiktor: "Balladyna", czyli zabawa w Szekspira. "Pamiętnik Literacki" R. LXI: 1970 z. 4 s. 45-89.

Autor wyjaśnia zasady powiązań wątków tragicznych i komediowych w "Balladynie". Interesuje się tą sztuką jako repliką na teatr Szekspira: "naśladowując Szekspira, Słowacki równocześnie afirmował swą niezależność od wzoru, dystans wobec niego". Komponentami kultu stają się i naśladownictwo, i drwiące parafrazowanie - ironista Szekspir jest potraktowany z ironią. Afirmatywne i ironiczne zarazem potraktowanie dramatów Szekspira, uważanych przez współczesnych za najwyższe osiągnięcie literatury, pozwalało Słowackiemu żywić przekonanie o doskonałości własnego warsztatu poetyckiego. Przeplatanie wątków serio i komediowych tworzyło iluzję teatru arcyromantycznego. Ironia stała się przejawem suwerennej wolności autora wobec świata jego fikcji.

A.K.

BP/40